

๑๕๗

บุษราคัม อโศก 霸宮



ชิงเฟิงหลิงซิน 清楓聆心 เขียน
Huang Liyuan แปล
Leila วา

๑๕๗

ขุนนางอันธพาล

5

霸官

ชิงเฟิงหลิงซิน 清枫聆心

เขียน

Huang Liyuan

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ขุนนางอันธพาล 5

霸官

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《霸官》《Ba Guan》

Author © 清楓聆心 Qing Feng Ling Xin

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司

(Shanghai Xuánting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7620-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมندر • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมรงวูห์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม สกล ปานาลินพูน, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร ณัฏฐวี คุณเจา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งใน *ขุนนางอันธพาล* เล่ม 5 เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับความสนุกตื่นเต้นและชวนติดตามของเล่มก่อน

หลังปริศนาหลายอย่างได้รับการเปิดเผยในเล่มที่ผ่านมา ๗ มาแทนที่เรื่องราวจะคลี่คลาย กลับกลายเป็นว่าซางเจียหนานได้ค้นพบสิ่งที่เกินคาดยิ่งกว่าเดิม คนธรรมดาที่นางคิดว่าไม่ได้มีความสำคัญ กลับกลายเป็นตัวแปรสำคัญที่ตัดสินชีวิตนางได้ในชั่วพริบตา กระดานหมากที่นางคิดว่าตนต้องชนะแน่นอน กลับพลิกตาลปัตรไม่เหลือเค้าเดิม

ขณะเดียวกันซางเจียหนานและหวังฟานหลินก็เริ่มรู้จักตนเองชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ แต่กระนั้นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบด้านกลับไม่เป็นใจให้ทั้งคู่เปิดเผยความในใจ ทั้งสองต่างเหมือนกำลังเดินบนแผ่นน้ำแข็งแห่งความสัมพันธ์อันประหลาด ทุกย่างก้าวล้วนระมัดระวัง

ระหว่างที่เผชิญศึกกรัก ซางเจียหนานก็ต้องประจันหน้ากับศัตรูคู่อาฆาตเก่าจากสำนักธนูเทพที่หวนกลับมาใช้อุบายชั่วช้าบีบบังคับนางเพียงเพราะความริษยาส่วนตัว จนนางไม่รู้จะเดินหลุดไปอย่างไร

หวังฟานหลินจะตามมาช่วยนางไว้ทันหรือไม่ สุดท้ายทั้งเขาและนางจะก้าวข้ามปมติดค้างในใจ แล้วเดินหน้าความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างก็รักกันสุดหัวใจได้หรือไม่ ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไป และร่วมลุ้นไปพร้อมกันได้เลยค่า



149

คำค้นมัดมัดไร่ขอบเขต กระแสน้ำไร้จุดสิ้นสุด ผืนฟ้าเปล่าเปลี่ยว
เว้งว่าง

ด้านในเรือ หวังฟ่านหลินกับหลี่หยางกำลังดูแผนที่ทางน้ำโดยมี
จีผิงซู่ตะเกียงส่องไฟ หวังฉู่เฟิงเดินเข้ามาและให้กระต่ายเทาแจกจ่าย
น้ำแกงผัก รวมถึงเอาให้หวังฟ่านหลินด้วยหนึ่งถ้วย

หวังฟ่านหลินปรายตามอง “ประหลาด”

ตระกูลหวังแห่งอันหยางชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่เลื่องลือ แต่น้อยคน
จะรู้ว่ามีลูกหลานประหลาดอยู่มากมาย

คุณชายห้าผู้เขียนบทความลือชื่อ เพาะพืชพรรณนานาในใต้หล้า
กลับสูงเพียงโต๊ะหนังสือ คุณชายสิบผู้ไม่ขาดแคลนสิ่งใดกลับขาดใจ
ของพระวาทส มีใจปรารถนาอยากเป็นนักบวช และคนผู้หนึ่งอีก คุณชาย
สิบสองผู้เจอกับอาจารย์ไม่ได้จนถึงขั้นปิดกั้นการเรียนหนังสือและจำต้อง
เอาความสามารถไปลงไว้ที่อื่น เขาไม่เพียงแต่มีฝีมือทำอาหารล้ำเลิศ
ยังช่ำชองในการดูแลงานบ้านงานเรือน ไม่ว่าจะไปบ้านใครก็ล้วนแต่เป็น
“แม่บ้านแม่เรือนชั้นหนึ่ง” ได้

แน่นอนว่าในสายตาหวังฟ่านหลิน พี่น้องประหลาดเหล่านี้ไม่นับ
ว่าแปลก เพราะตนเองก็เดินคดเช่นกัน เรียนรู้เรื่องดินปืน สร้างปืนผา

หน้าไม้ เปิดโรงงาน และหวังผ่านหลินตอนที่ยังเป็นคุณชายเจ็ดก็เคยดี กับเจ้าสิบสองเป็นที่สุด

คุณชายเจ็ดสกุลหวัง ชายหนุ่มผู้เปี่ยมไปด้วยความสามารถ อายุสิบห้าสิบหกช่องเตี้ยก็เลือกให้เข้าสำนักวิชาวาดภาพเขียนอักษรคอยปรนนิบัติรับใช้ เป็นลูกหลานผู้ได้รับพรสวรรค์มากเป็นพิเศษที่ตระกูลให้ความสำคัญที่สุด และเป็นต้นแบบที่บรรดาพี่ๆน้องๆคาดหวังชื่นชม ในหมู่พี่น้อง เจ้าสิบสองปัญญาเฉียบแหลม เข้าใจหนังสือง่าย เรียนรู้ไว บทประพันธ์บทกวีล้วนแต่โดดเด่น อีกทั้งหน้าตาดีมาก จึงเป็นธรรมดาที่จะมีคนเอาเขาไปเทียบกับหวังซีเมิ่ง ในครอบครัวเองก็เช่นกัน ทว่าเจ้าสิบสองไม่รู้สึกรังเกียจ เพราะเขาชอบติดตามพี่เจ็ด ตั้งแต่เล็กก็เลียนแบบทุกท่วงท่ากิริยาของพี่เจ็ดมาได้ไม่มีผิดเพี้ยน

และอาจเพราะเลียนแบบได้ดีจนเกินไปจึงไม่มีใครสังเกตเห็นความผิดปกติของเจ้าสิบสอง จนกระทั่งหวังผ่านหลินพบว่าน้องชายคนนี้ตั้งแต่อายุสิบขวบก็ไม่ว่านั่งและอ่านไม่ออก การบ้านก็หาคนมาเขียนแทนทั้งสิ้น พอท่านปู่จะสอบก็เร่งเร่งปวยเร่งออกไปข้างนอกหาทางเสแสร้งทุกรูปแบบ หากไม่ได้จริงๆก็ใช้วิธีท่องจำให้ขึ้นใจ ใช้สมองที่เดิมเคยอ่านหนังสือคิดหาทุกวิถีทางเพื่อรักษาชื่อเสียงบุตรเอาไว้ ส่วนตัวเขาก็ดันมีเคราะห์ร้ายเกี่ยวพันตัว เลือดตกยางออกเพราะเรื่องบ้านเมืองเรื่องราชสำนัก ไม่นานก็ถูกบีบให้แก่งตายจึงไม่มีโอกาสได้ขัดเกลาน้องสิบสองที่เคารพเทิดทูนเขาอย่างยิ่ง

ห้าปีต่อมา หวังจู่เฟิงปรากฏตัวต่อหน้าหวังผ่านหลินอีกครั้ง ด้วยอาภักดิ์กิริยาภูมิฐาน สุขภาพเรียบร้อย อ่อนโยนงามสง่า ถ้อยคำสำนวนและอุปนิสัยมารยาทอันสุภาพอ่อนโยนไร้พิษภัยกระทำได้ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือด้วยอาศัยการฝึกฝนมานาน บวกกับไม่มีหวังซีเมิ่งให้เปรียบเทียบ เขาจึงแสดงภาพลักษณ์สุภาพบุรุษออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบจนทำให้

หวังฟ่านหลินหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ถึงกระนั้นหวังฟ่านหลินที่มีอาจบอกตัวตนออกไปได้แม้แต่กับบิดามารดาผู้ให้กำเนิดก็ไม่ได้เอ่ยถึงอดีต ทำได้แค่หาวิธีร้อยแปดพันเก้ามายั่วหวังฉู่เฟิงเท่านั้น หวังว่าน้องชายคนนี้จะเข้าใจตัวเอง ไม่ต้องเลียนแบบผู้ใด และเพียงแค่ว่าใช้ชีวิตเป็นตัวของตัวเองก็พอ

หารู้ไม่ว่าหวังฉู่เฟิงกลับดูแคลนพี่เข้านี้ที่หน้าตาเหมือน ‘พี่เจ็ดผู้เป็นต้นแบบ’ มาก แต่นิสัยกลับเป็น ‘พี่เจ็ดผู้อับยศ’ ด้วยเหตุนี้จึงขัดแย้งกันอยู่เรื่อยตลอดทาง

หลังจากกลับถึงบ้านสกุลหวัง หวังฟ่านหลินสังเกตเห็นว่าแม่หวังฉู่เฟิงจะเลิกเรียนหนังสือไปแล้ว แต่ความสำเร็จด้านอื่นกลับมีไม่น้อย ทว่าความสำเร็จประเภทนี้อาจจะดูเป็นงานไม่เอาถ่านในสายตาของผู้อาวุโสทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงมองหวังฉู่เฟิงเสแสร้งต่อไป

ทักษะการทำอาหารก็ฝึกหัดจนคว้าได้แค่ในเรือนของตัวเอง มีผลสำเร็จอะไรก็สร้างว่าเขาเจมั้นที่ข้างนอกแล้วสอนให้แม่ครัวในห้องครัวใหญ่ทำ งานบ้านก็หลอกท่านย่าบอกว่าตนเองกตัญญู สามารถช่วยแบ่งเบาภาระบางส่วนของพวกท่านป้าได้ พอดีกับที่เขาก็กังจะ ‘เจอ’ อาหารรสเลิศอยู่เป็นประจำ จึงถือโอกาสจัดการงานในห้องครัวด้วยเรียกได้ว่าแผนการรอบคอบมาก

หลังหวังฟ่านหลินเปิดโปงหวังฉู่เฟิงแล้ว หวังฉู่เฟิงก็หงุดหงิดจนพูดคำแรงๆ ใส่ และนับแต่นั้นมาพี่เข้ก็ไม่ได้กินข้าวที่เขาเป็นคนทำอีกเลยแม้แต่เมล็ดเดียว มาตอนนี้หวังฉู่เฟิงเคียดแค้นแกงผักกลับมีส่วนของเขาด้วยหนึ่งถ้วย แน่นนอนหวังฟ่านหลินจึงว่าประหลาด

หวังฉู่เฟิงอารมณ์ดีมาก เพื่อปิดบังความจริงเรื่องที่ตนเองไม่รู้หนังสือแล้ว ในหลายปีมานี้เขาพูดโกหกซ้อนโกหกอยู่แล้วจึงไม่ใส่ใจเรื่องที่ต้องโกหกอยู่บ่อยๆ “แม่นางเสี่ยวซานหลับแล้วเลยเหลือเกิน

มาหนึ่งถ้วย”

ภายในเวลานี้มีแต่คนใน พวกกั๋วเอ๋อร์ไม่ได้อยู่ด้วย
หวังฟ่านหลินคิดในใจว่าหลับได้ก็ดีแล้ว ทว่าเมื่อตื่นน้ำแกงไป
หนึ่งคำก็ซัดตามองหวังฉู่เฟิง

หวังฉู่เฟิงสองตาไม่กะพริบ จนกระทั่งเห็นหวังฟ่านหลินพยักหน้า
เล็กน้อยถึงได้พรูลมหายใจ

หวังฟ่านหลินนึกขำในใจ ช่างเป็นเด็กที่แม่นยำก็ต้องรักษาหน้า
ไม่กลัวตกนรกทั้งเป็นจริง ๆ แต่อยู่บนเรือรบของค่ายลาดตระเวน
ทหารเรือก็ยังทำน้ำแกงผักที่สดใหม่หอมกรุ่นแบบนี้ออกมาได้ เขารู้สึก
นับถือเลยจริง ๆ

“อร่อย” เขาลองชิมดูเสียหน่อยและเตรียมตัวรับไอสังหารจาก
น้องสิบสอง

นึกไม่ถึงว่าหวังฉู่เฟิงที่ก่อนหน้านี้ถือคำชมของหวังฟ่านหลินเป็น
ความตั้งใจดูถูกไปเสียทุกอย่าง ครึ่งนี้กลับไม่เพียงแต่ทำที่ผอนคลาย
ยังถ่อมตัวอีกด้วย “วัตถุดิบน้อยเกินไปจึงทำได้เพียงเท่านี้”

หวังฟ่านหลินเลิกหัว ไม่ซำก็เข้าใจ “เสียวิชชเจ้ามาสินะ” พอเห็น
หวังฉู่เฟิงซิงตาใส่ เขาก็ยิ้มแบบรู้ดี “พี่น้องคุณนั้นนิสัยไม่เหมือนกัน แต่
ทั้งคู่เป็นคนไม่คิดหุยมหุยม มีอิสระเสรี สายตาไม่เหมือนใคร สติปัญญา
เฉียบแหลม อีกทั้งไม่กลัวฟ้าดิน”

เขาไม่รู้เลยว่าต้องใช้เวลาใดมากลี่ยกล่อมเจ้าสิบสอง จวบจนกระทั่ง
วันเทศกาลตวนอู่่นั้น คนคนนั้นพอเห็นซีเสี่ยวซี้ก็ปรวดไปวนเวียนหน้า
หลังซ้ายขวารอบตัวแม้นางเขาราวกับผึ้งเห็นน้ำหวาน หวังฟ่านหลิน
ถึงได้นึกออกว่าคนหนึ่งชอบกิน อีกคนชอบทำอาหาร ไม่แน่ว่าอาจจะ
เป็นคู่สวรรค์สร้างและเข้ากันได้ดี ด้วยเหตุนี้ครั้งนี้ถึงล่อเจ้าสิบสอง
มาได้

พอวางเหยื่อล่อก็ออกมาทันที และเมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงของ เจ้าสิบสองในตอนนั้นแล้ว หวังฟ่านหลินพลันบังเกิดความคิดบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

อารมณ์ห้วนไหวง่าย ใจห้วนไหวง่าย การบอกชอบก็ไม่ใช่เรื่องยาก บอกว่าร่วมเรียงเคียงหมอน ตายร่วมโลงก็ไม่ยากเช่นกัน แต่ทั้งๆ ที่ คนอยู่ตรงหน้าและอยู่เพียงแค่อ้อมแอ้มแค่นั้น เขากลับหวาดหวั่นว่าจะ สูญเสียไป ความเจ็บปวดแบบกัดเซาะกระดูกกัดเซาะใจทำให้เพียง เห็นเขาก็เกิดกลัว และถูกความคิดละโมภอันหมิ่นที่ถ้าโถมมาแบบ กะทันหันท่วมจนมิด

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตแบบอยู่ไปวันๆ มองชื่อเสียง เงินทองลาภยศกลายเป็นของไร้ค่า สนใจเพียงความสุขตรงหน้า เป็นตาย แล้วแต่สวรรค์จะกำหนด จะให้ไปก็ไป จะให้อยู่ก็อยู่ได้ ตอนนั้นก็กลับ เพราะคนคนนั้นถึงทำให้เขาคิดอยากใช้ชีวิตเรียบง่าย ขอให้นางอายุยืน กว่าตน คิดแผนสวาทแสวงหาความมั่งมี อยากให้นางมีความสุข มี ลาภยศยิ่งกว่าตน และหากนางสลายไปจากโลกนี้อย่างง่ายดาย กลับ เป็นการทำให้เขาอยู่แบบตายทั้งเป็น!

เดิมคิดว่าหากสองคนอยู่ด้วยกันแล้วจะเป็นผลดีต่อตนเองมาก เห็นบ่อยครั้งเดียวแต่สลายไปทั้งชาติ ชีวิตมีแต่ความสนุก กระนั้นอยู่ๆ เขาก็พบว่าความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย การได้มาและการสูญเสีย จะทำให้เขาเปลี่ยนไปมีชีวิตแบบกระหายที่จะอยู่ หวาดกลัวที่จะตาย และต้องวิตกกังวลเจ็บปวดเพราะอีกฝ่ายไปตลอดชั่วชีวิต ไม่อาจทำ อะไรตามใจตัวเองตลอดเวลาได้อีกต่อไปเหมือนเช่นคินนี้ หากก้าวไป ถึงขั้นนั้น เขาก็จะอยู่เพื่อชางเจียหนาน และจะบังคับให้ชางเจียหนาน อยู่เพื่อเขาด้วยเช่นกัน

ทำไมถึงได้เจ็บปวดแบบนี้...

หวังฟ่านหลินคิดแต่กลับหัวเราะออกมา หวังฉู่เฟิงเห็นแล้วรู้สึกแปลกใจอย่างบอกไม่ถูก

“รายงาน! ทางตะวันออกเฉียงใต้มีเรือสามลำมุ่งหน้ามาทางเรือของเราขอรับ!”

หวังฉู่เฟิงพูดอย่างตื่นตระหนก “เป็นพวกไหนกัน”

หวังฟ่านหลินกลับผ่อนคลายมากประหนึ่งคาดการณ์เอาไว้แล้ว “น่าจะเป็นเรือทหารเรือของทัพสกุลอวี้” จากนั้นชี้จุดที่จะให้หลี่หยางจอดเรือบนแผนที่ทางน้ำ และให้จี้ผิงบอกทุกคนบนเรือสวมหน้ากากกระต่ายให้เรียบร้อย เตรียมหน้าไม้ใส่ลูกศร และให้พวกบี๋เจิ้งขึ้นดาดฟ้าเรือ

หวังฉู่เฟิงรู้ว่าเรือลำนี้ได้มาอย่างไร เมื่อได้ยินหวังฟ่านหลินคิดจะประจันหน้ากับทัพสกุลอวี้ก็แย้งทันที “พี่เก้าอย่าเขียวนะ แม้นเรือจะมียอดฝีมืออยู่หลายคน แต่ศัตรูมีมากกว่าฝั่งเรา ไม่เหมาะที่จะปะทะตรงๆ เราอ้อมหลีกห่างแล้วรีบสละเรือจะดีกว่า”

หวังฟ่านหลินสายหัวพร้อมยิ้มบาง ๆ “ศัตรูที่ไหนกัน เห็นๆ อยู่ว่าเป็นพรรคกระต่ายช่วยทหารของทางการมารับข้างของหนานซ่งเรากลับขับไล่พรรคนางไปพวกต่ำช้าของบ้านเมืองต่างหาก”

หวังฉู่เฟิงกึ่งงุนงงกึ่งเข้าใจ

หลังจากนั้นประมาณสองเค่อ หลี่หยางมารายงานว่าเรือของทัพสกุลอวี้อยู่ห่างออกไปเพียงสองร้อยก้าว

ชุยเหยียนจื่อยืนอยู่บนแท่นสังเกตการณ์ชั้นสองของเรือ เบิกตามองฝูงหน้ากระต่ายที่อยู่ห่างออกไปสองร้อยก้าวด้วยความตื่นตระหนก มือขวากำด้ามกระบี่ข้างเอวแน่น ชั่วขณะนั้นรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ

เจอกระต่ายอีกแล้ว! แถมจากกระต่ายตัวเดียวยกลายเป็นเรือกระต่ายอีกต่างหาก! บังเอิญนี่!

อวิ้มชีวฟังคำตอบจากพลองจบก็พูดกับซุ่ยเหียนจื่อ “อีกฝ่ายเข้าใจภาษาของเรา ขอให้ทั้งสองฝ่ายส่งเรือเล็กไปเจรจา หรือไม่หัวหน้าของพวกเขาที่ยินดีที่จะขึ้นเรือของเรา”

“เจรจา?” ซุ่ยเหียนจื่อหรีตาแม้มปากแน่น “หรือว่าที่พวกเขาแอบอ้างเป็นทหารของทางการขโมยเรือไปจะมีเหตุผล”

อวิ้มชีวกล่าวขึ้นว่า “จากที่พวกเขาบอกคือพวกเขาไม่ได้เป็นคนขโมยเรือ อีกทั้งมีเรื่องสำคัญมากที่ต้องรีบแจ้ง”

ซุ่ยเหียนจื่อฟังออกว่าอวิ้มชีวสนใจมากจึงไม่ชิงทำตัวเจ้ากี้เจ้าการ “ถ้าเจ้ายากฟังก็ให้พวกเขาขึ้นเรือ”

อวิ้มชีวกำลังคิดเช่นนั้นอยู่พอดี แยมปากยิ้มนิด “นั่นสิ! พวกเขาถ้ำขึ้นเรือ แล้วพวกเราต้องกลัวพวกเขาขึ้นเรือด้วยรี เรามาลองฟังดูกันว่าพวกเขามีเล่ห์กลอะไร!”

ด้วยเหตุนี้พลองจึงรับคำสั่งแล้วลงไป

ไม่ถึงชั่วครู่ซุ่ยเหียนจื่อก็เห็นฝั่งตรงข้ามปล่อยเรือเล็กหนึ่งลำลงมา บนเรือมีคนประมาณสิบเอ็ดสิบสองคน แต่คนที่สวมหน้ากากกระต่ายมีเพียงสาม เขาไม่เข้าใจอย่างยิ่ง ไม่รู้ว่าทำไมถึงมีคนี่สวมหน้ากากและไม่ได้สวม คิดแล้วก็ปวดหัวจนต้องยกมือนวดหว่างคิ้ว

“พี่เจิง ทำไมวันนี้ท่านถึงได้ดูกังวลเป็นพิเศษเล่า”

อวิ้มชีวไม่รู้ว่ซุ่ยเหียนจื่อเคยโดนลูกไม้ดอกใหญ่ของกระต่ายพวกนั้น รู้สึกเพียงว่าใต้เท้าผู้ดูแลคติความซึ่งควบคุมตนเองให้ใจเย็นมาตลอดตอนนี้อย่างสงบนัก

ซุ่ยเหียนจื่อแค้นเสียงเหอะ “กระต่ายก็กัดคนเป็น” แถมกัดเจ็บมากเสียด้วย!

“อะไรนะ” ลมแรงเกินไป อวิ้มชีวิตจึงได้ยืนไม่ชัด
แน่นอนว่าชวยเหียนจื่อไม่มีทางพูดซ้ำอีกครั้ง ยกเท้าแล้วก้าว
เดินไปยังปากบันได

“ลงไปเถอะ ได้เวลาต้อนรับเรือพวกจอมยุทธ์กระต่ายแล้ว”

เขาไม่มีทางลืมกระต่ายตัวนั้นที่เหือกเขาต่ำหวังซึ่งอ้างตนว่า
เป็นชาวยุทธ์ คราแรกฆ่าหัวหน้าโจรภูเขาราชามังป่องพันตาเพราะ
ซางต้าเทียนมีบุญคุณต่ออีกฝ่าย หลังจากนั้นก็บอกว่าจะรับชุนนางให้
เฟิ่งไหล่ คล้ายว่าอยู่ๆ ก็ฉุกคิดขึ้นมาได้จึงเข้าร่วมศึกไร้ชื่อครั้งนั้น

เพราะมียุทธภพ กระต่ายตัวนั้นถึงได้คิดอยากทำอะไรก็ทำ เพราะ
มียุทธภพ ถึงได้มีการรวมพรรครวมพวกใต้เบื้องพระบาทโอรสสวรรค์
โดยไม่สนใจกฎหมาย เพราะมียุทธภพ กระต่ายที่ขโมยเรือของทางการ
ฝูงนี้จึงไม่รู้จักความผิด

ชวยเหียนจื่อลงไปยังตลาดฟ้าเรือก็เห็นหน้ากระต่ายครามดำเทา
ทั้งสาม กระต่ายครามยืมเจ้าเล่ห์แบบกวนอารมณ์ กระต่ายดำดูไม่พาล
แต่น่าเกรงขาม ส่วนกระต่ายเทาอิงพันกระต่ายแบบโลโซ ชั่วของ
ของเจียงหนานล้วนประณีตงดงาม หน้ากากแสดงอัตลักษณ์ล้วนแต่
ผ่านการพิเคราะห์มาแล้วทั้งสิ้น หน้ากระต่ายแต่ละหน้าไม่มีหน้าไหน
ที่เหมือนกันเลย ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะนึกถึงหน้ากากกระต่ายอีกอัน
ซึ่งงานฝีมือหายาบ ดูแล้วเหมือนราคาถูก ที่มาต่างจากสามอันนี้อย่าง
เห็นได้ชัด

ยังดีที่ไม่ใช่พวกเดียวกัน ชวยเหียนจื่อรู้สึกโชคดีนิดๆ โจร
กระต่ายตัวนั้นวรยุทธ์ทั้งประหลาดทั้งล้ำเลิศ พฤติการณ์เจ้าเล่ห์และ
ร้ายเหลือ หากเป็นพวกเดียวกับกระต่ายกลุ่มนี้จริง ๆ เขาเกรงว่าเรือ
สามลำของอวิ้มชีวิตก็ไม่แน่ว่าจะเอาชนะได้

หลังจากศึกที่เฟิ่งไหล่ เขากับช่งจื่ออันตรวจดูทุกซอกมุมของ

อำเภอกีฬาทหารโจรตายด้วยกระบี่เร็วจำนวนไม่น้อย และเสียงตะโกนว่า อาชาสวรรค์มาแล้วในตอนแรกที่ทำให้ฮูเอ๋อร์น่าตัดสินใจถอยทัพแบบ เต็ดขาดก็มีกระต่ายตัวนั้นเป็นแกนนำ ยามที่กระต่ายตัวนั้นจากไป ยังพบกับซ่งจื่ออันครั้งหนึ่ง ไม่รู้ว่าประติประดอยคำหวานอย่างไร ถึงทำให้ซ่งจื่ออันยกย่องว่าสตรีนางนี้เป็นจอมยุทธ์ผู้กล้า

แต่หลังจากผ่านศึกครั้งนั้น ความรู้สึกที่ซุ่ยเหียนจื๋อมีต่อโจร กระต่ายเพิ่มมากขึ้นก็คือแปลกใจกับปวดหัว และเขาจะต้องจับตัว มาดำเนินคดีให้จงได้ โจรกระต่ายให้ความรู้สึกคุ้นเคยกับเขาอย่างบอก ไม่ถูก มันเหมือน...

อวิ้มู่ชีวตะโกน “ล้อมคนพวกนี้ไว้!”

ซุ่ยเหียนจื๋อมองพวกทหารถือทวนล้อมเป็นวงกลม แต่กลับ เห็นว่านอกจากหน้ากระต่ายสามตัวนั้นแล้ว คนอื่นๆ ล้วนแต่หน้าตา ธรรมดา เนื้อตัวเกร็ง ท่าทางหวาดกลัวมากอย่างเห็นได้ชัด ดูไม่เหมือน ผู้กล้าในยุทธภพ และไม่เหมือนมีความกล้าที่จะขโมยเรือ

เขาจึงว่าไปตามเหตุการณ์ “มู่ชีว คนอยู่บนเรือเราแล้ว ไม่ต้อง กลัวว่าพวกเขาจะเล่นลูกไม้หรือก ในเมื่อพวกเขามีความจริงใจที่จะชี้แจง พวกเราก็ควรลองฟังด้วยความจริงใจ”

อวิ้มู่ชีวโบกมือ วงล้อมก็สลายทันที “ว่ามา พวกเจ้าเป็นใคร กันแน่ มีที่มาอย่างไร ทำไมต้องแอบอ้างเป็นแนวหน้ากองทัพเรือของข้า ขโมยเรือรบด้วย”

กระต่ายครามหวังผ่านหลินตอบว่า “แม่ทัพน้อย พวกข้าพรรค กระต่ายเดิมเป็นกรรมกรใช้แรงงานชุดเหมืองลำเลียงแร่ทางซีเป่ย์ มาหา งานเลี้ยงชีพที่เจียงหนาน พวกข้าเพิ่งมาถึงยังไม่ทันได้กินอิ่มท้อง แล้ว จะกล้าขโมยเรือกองทัพเรือได้อย่างไร”

อวิ้มู่ชีวกับซุ่ยเหียนจื๋อสบตากัน จากนั้นซุ่ยเหียนจื๋อเอ่ยปาก

“เห็น ๆ อยู่ยังจะพูดปดอีก! ถ้าไม่ใช่พวกเจ้าขโมย แล้วทำไมถึงไปอยู่บนเรือได้”

หวังฟานหลินระมัดระวังไม่เผยเสียงเดิมของตนออกไป แม้แต่ไหนแต่ไรจะไม่ค่อยคุ้นเคยกับญาติผู้นี้นัก แต่ชื่อเสียงขุนนางซุ่ยผู้ดูแลคดีความเป็นที่เลื่องลือจึงไม่ควรประมาท “เพราะพวกข้ารู้ว่าเรือลำนี้เป็นเรือของค่ายลาดตระเวนพอดิและกำลังจะนำไปส่งคืน”

ซุ่ยเหยียนจื่อเดินหน้าไปสองก้าว มือกดกระบี่ไว้ “เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามข้า ทำไมพวกเจ้าถึงไปอยู่บนเรือได้”

หวังฟานหลินลอบคิดในใจว่าช่างเป็นขุนนางผู้ดูแลคดีความที่ดี น่าเสียดายที่เขาไม่รู้สึกลักลวนนั้นเลยด้วยซ้ำ “ได้เท่าไม่ลองถามพวกเขาดูก่อนหรือ”

จากนั้นหวังฟานหลินจึงหลีกทาง บีเจิ้งเดินมาข้างหน้าแล้วค้อมกายคารวะซุ่ยเหยียนจื่อกับอวี่มู่ซิว

“ได้เท่าทั้งสอง ผู้น้อยบีเจิ้งเดิมเป็นช่างหน้าไม้ได้สังกัดค่ายแม่ทัพใหญ่ฉ้าวแห่งเป่ยตูที่เพิ่งหนีมาจากค่ายทาสต้าจินทางเชียงโจว คนพวกนี้ล้วนเป็นช่างในค่ายเดียวกับข้าที่ถูกต้าจินจับไปเป็นเชลยทำงานก่อสร้างขอรับ”

ช่วงก่อนหน้านี้เพราะกรรมโยธาทำงานพลาด เกิดเรื่องช่างถูกลักพาตัว เน่ยเก่อจึงออกคำสั่งให้จัดลำดับความสำคัญช่างจากเป่ยตูก่อน นึกไม่ถึงว่าจะได้พบกับอดีตช่างเป่ยตูที่หนีกลับมา ณ ที่นี้ ซุ่ยเหยียนจื่อละวางความระแวงที่มีต่อคนหน้ากระต่ายลงชั่วคราว ก้าวเข้าไปประสานหมัดทักทาย เขาเองก็มีใจว่าไม่รอบคอบเชื่อฐานะบีเจิ้งแบบส่งเดช แต่เพราะตัวนั้นมีช่างหลวงเป่ยตูอยู่ไม่น้อย ดังนั้นจึงยากที่จะตบตารอดผ่านไป

บรรยายกาศทั้งสองฝ่ายกลมเกลียวพอสมควร

ซุ่ยเหยียนจื่อคิดในใจว่าถ้ามกระต่ายสามตัวนี้มีผู้ถามปี้เจิ้งเสีย
ยังจะดีกว่า แล้วจึงว่า “แล้วพวกเจ้าขึ้นไปอยู่บนเรือได้อย่างไร” เขา
เหลือบมองกระต่ายคราม

หวังฟานหลินได้ยืนชัดเจน สองมือหงายขึ้นแล้วยื่นไปข้างหน้า
บ่งบอกว่าเชิญถามตามสบาย

ซุ่ยเหยียนจื่อยกมูปากพร้อมหรีตา

ปี้เจิ้งตอบว่า “เรียนได้เท่า ตอนที่หนีเข้าหลูโจว คณะของพวกข้า
เดิมมีเยื่อสิบกว่าคน คิดว่าในที่สุดก็หลุดพ้นจากทหารตามล่าของต้าจิน
แล้ว คาดไม่ถึงว่าจะมีพรรคนามฉางไปวางกับดักจับพวกเราที่หมู่บ้านร้าง
ในเขาฉีเฮ่อ จากนั้นถึงได้รู้ว่าพวกเขารับคำสั่งมาจากต้าจิน พวกข้าฉวย
โอกาสยามกลางคืนหนีออกจากหมู่บ้าน แต่กลับถูกพรรคฉางไปกับ
ทหารดูแลค่ายทาสพบเข้าและไล่ตามอย่างไม่ลดละ พวกมันยังอุด
ทางเดินเขาข้างหน้า บีบพวกข้ามาจนถึงหน้าผาและสั่งให้พวกข้าไถลตัว
ไต่เชือกลงมา ตอนนั้นที่ผิวน้ำก็มีเรือลำนั้นจอดอยู่แล้วขอรับ”

อวิ้มู่ชีวแค้นเสียงที่แล้วว่า “พรรคฉางไปทำงานให้ต้าจินอย่างนั้นหรื!
ไม่น่าเชื่อ!”

ปี้เจิ้งผงกศีรษะ “พวกข้าก็แปลกใจมากเหมือนกัน ตลอดทาง
ได้ยินชื่อพรรคฉางไปและดูเหมือนมีอำนาจในเจียงหนานอยู่พอตัว นี่ก็
ไม่ถึงว่าจะยอมเป็นเชี้ยวเล็บให้ต้าจิน”

อวิ้มู่ชีวพูดกับซุ่ยเหยียนจื่อ “ครั้งก่อนพรรคฉางไปจัดงานวีรบุรุษ
ตอนที่ข้ารู้ว่สถานที่จัดงานอยู่ในหมู่เกาะหมีซากิรู้สึกแล้วว่าไม่ปกติ
ถ้าชื่อลัทธิเถรตรงจริง ๆ แล้วจะมีวีรบุรุษในถิ่นของโจรสลัดได้อย่างไร
แท้จริงแล้วก็งูหนูงงเดียวกัน¹นี่เอง”

¹ หมายถึง คนชวักกับคนชั่วสมคบคิดกัน

ปี่เจิ้งไม่รอให้ชุยเหยียนจื่อถามอีก กล่าวต่อทันที “บังเอิญท่าน
ผู้กล้าพรรคกระต่ายล่าเลี้ยงสินค้าผ่านทางเดินเขาพอดีและพบว่าเส้นทาง
เดินเขาถูกคนตั้งใจปิดตายจึงรู้สึกผิดปกติถึงได้ตามรอยไปจนถึงหน้าผา
หลังจากนั้นเป็นฉากต่อสู้นองเลือด พรรคฉางไปใช้หน้าไม้สังหารสหายข้า
ไปหลายคน โชคดีที่พรรคกระต่ายสู้สุดกำลังชิงลงเรือมาได้ ไม่เช่นนั้น
พวกข้าคงตายอยู่บนหน้าผาไปแล้วเช่นกัน”

พรรคกระต่ายเริ่มผงาดแล้ว!



150

ถ้อยคำชุดนี้ ผ่านการเรียบเรียงจากหวังฟ่านหลินมาแล้ว ด้วยเหตุนี้ จึงหาความจริงไม่มากนัก ปีเจิ้งพูดใส่อารมณ์ขึ้นลงได้อย่างเป็นธรรมชาติ จึงยากมากที่คนจะหาช่องโหว่ขนาดมดหีมาเจอ และขอเพียงทางการไปที่ เขาฉีเฮ่อ ความจริงก็จะปรากฏ

ซุ่ยเหยียนจื่อคิดในใจว่าสิ่งเดียวที่น่าสงสัยก็คือพรรคกระต่าย ปรากฏตัวได้ประจวบเหมาะเกินไป

หวังฟ่านหลินพูดอย่าง ‘สัตย์ซื่อ’ ว่า “บอกความจริงกับพวก นายช่างปีไม่ได้ แต่ก็ปิดได้เท่าทั้งสองไม่ได้อยู่ดี พรรคข้าคิดจะตั้งตัวที่ เจียงหนาน พรรคฉางไปพออำนาจเฟื่องฟูก็รังแกผู้คน สร้างความลำบาก ให้พวกเราทุกแห่งหน ด้วยเหตุนี้พรรคข้าจึงจับตาดูฉางไปอยู่ตลอด เมื่อ หลายวันก่อนพรรคของข้าสังเกตเห็นหัวหน้าโถงอาวุธพรรคฉางไปรวบรวม คนในพรรคสองร้อยคนที่หลู่โจวและเดินทางมาที่เขาฉีเฮ่อเหมือนต้องการ จะจับใคร ดังนั้นถึงได้แสวงหาเป็นส่งสินค้าเดินทางข้ามเขา ความจริง คือมาสืบ แต่นึกไม่ถึงว่าพรรคฉางไปจะสมคบคิดกับต้าจิน แม้พรรคข้า จะกล่าวได้ว่ามีกำลังน้อย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจทนดูพวกเขาก่อกรรม ทำชั่วจับชาวหนานซ่งของเราได้ ครั้นนี้ถึงได้ชิงเรือพวกเขามาและพา พวกช่างทั้งหลายหนีออกจากร่องน้ำฉีเฮ่อ ภายหลังได้ยินพวกช่างบอกว่า

เรือลำนี้เป็นเรือค้าลาดตระเวนทหารเรือจึงคิดว่าควรจะไปคืนที่ไหนสักแห่ง ผลสุดท้ายพวกได้เท่าก็มา”

ไม่ได้บังเอิญ แต่เพราะพบความผิดปกติและจับตาอยู่ตลอดเวลา ถึงได้เร่งรีบมาช่วยคน จากนั้นก็ง่ายแล้ว เพราะสิ่งที่น่าสงสัยเพียงหนึ่งเดียวก็ถูกขจัดทิ้งไปแล้ว

“ในเมื่อรู้ว่านางไปสมคบคิดกับต้าจินก็ควรแจ้งทางการทันที มิเช่นนั้นต่อให้พวกเจ้าช่วยคนไว้ได้ก็อาจมีการทำร้ายสังหารคน กฎหมายซึ่งจะเห็นว่าเป็นการตะลุมบอนล้างแค้นส่วนตัว ฆ่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต” ชุยเหียนจือกวาดตามองพวกหวังผ่านหลินสามคนไม่เห็นดาบและกระบี่ แต่เห็นบนกราบเรือที่ห่างออกไปสองร้อยก้าวมีธนูหน้าไม้วางพาดอยู่ “พวกเจ้าถามใจดูแล้วล้าพูดว่าไม่เคยทำร้ายคนถึงขั้นถึงแกชีวิตโดยไร้ความละอายหรือไม่”

หวังผ่านหลินรู้ว่าชุยเหียนจือเป็นคนรักความยุติธรรมมาตั้งแต่เล็ก ตั้งปณิธานที่จะสอบเป็นขุนนางผู้ดูแลคดีความเพื่อรักษาเชิดชูกฎหมายซึ่ง แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นอีกฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ ด้านหนึ่งรู้สึกแปลกใหม่ อีกด้านก็รู้สึกกลัวล้าหลัง

เขาหัวเราะอย่างไม่เกรงใจแล้วพูด “หลังจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์ก็ทรงแก้ไขกฎหมายซึ่ง เพิ่มข้อกฎหมายยามคับขันช่วงสงคราม ในนั้นมีข้อหนึ่งระบุไว้ว่า ราษฎรซึ่งของข้าล้วนมีหน้าที่พิทักษ์บ้านเมือง ยามจวนตัวต้องยึดอกเผชิญหน้าต่อต้านข้าศึกอย่างห้าวหาญ การกระทำนั้นควรสรรเสริญตกราบไว้ หากมีผู้กล้าพลีชีพ ท้องถิ่นอำเภอบ้านรวมทั้งที่ว่าการเมืองต้องจ่ายค่าชดเชยบำรุงขวัญให้แก่ครอบครัวสายตรงของผู้สละชีพ ดูแลเทียบเท่าครอบครัวทหาร ขอถามหน่อยเถิด คนต้าจินบุกรุกดินแดนซึ่งเราตามจับชาวซ่ง มีนางไปสมรู้ร่วมคิด ทั้งสองไม่ถือว่าเป็นศัตรูของบ้านเมืองหรือ และขอถามอีกอย่าง ฉันทะไมใช่

แผ่นดินหนานซ่งหรือ การต่อสู้ในวันนี้พรคนข้าทำไปไม่ใช่เพื่อชาวซ่ง ไม่ใช่เพื่อปกป้องบ้านเมืองหรือ บนหน้าผานั่นหากไม่ใช่ศัตรูตายก็เป็นพวกข้าตาย แบบนี้นับว่าเป็นเวลาจวนตัวหรือไม่ ได้ทำไม่สรรเสริญ ไม่ตกราบวัลก็ไม่เป็นไร แต่จะให้พวกข้าฆ่าคนแล้วชดใช้ด้วยชีวิตทั้งนี้ ชาวซ่งสังหารศัตรูแล้วต้องชดใช้ด้วยชีวิตให้กับศัตรูอย่างนั้นหรือ ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยจริงๆ”

อวี่มู่ชั่วอัปากคาง ท่าที่ต่างกับก่อนหน้านี้นมาก เลื่อมใสทั้งใจ และพิปาก คล้ายกับที่เขาเลื่อมใสซ่งจื่ออันที่เขยเขาเป็นพิเศษ ไม่ต้องใช้กำปั้นก็ทำให้เขาศิโรราบได้ เขายังหันไปมองซุ่ยเหียนจื่อทั้งที่กำลังมือ จนเหงื่อออกและรู้สึกโชคดีที่ตนเองไม่มีกรรมคมคาย ไม่ได้ชนกับกำแพง ของกระต่ายครามเข้า

แน่นอนว่าซุ่ยเหียนจื่อรับรู้บัญญัติข้อนี้ดี เพียงแต่นึกไม่ถึงว่า อีกฝ่ายจะซ้ำของกฎหมายซ่งเช่นนี้ รวมถึงมีปฏิภาณไหวพริบเกินความ คาดหมาย เขาไม่ได้ถึงขั้นละอายใจ แต่รู้สึกว่าการตายคราวนี้ต้อง เป็นพวกจัดการยากอย่างแน่นอน

ถึงแม้เขาจะคิดว่ายุทธภพเป็นการดำรงอยู่ของพวกเหี้ยมดพยายาม กฎหมายขัดระเบียบบ้านเมือง แต่ก็ยากที่จะปฏิเสธว่ายุทธภพมีคน หลากความสามารถอยู่มากมาย เหมือนคนอย่างอาจารย์ใหญ่ติ่งและกลุ่ม แบบหอเหวินซินที่มีพลกำลัง ถ้าพวกนี้กลายเป็นพลังของราชสำนัก ได้ละก็...

ซุ่ยเหียนจื่อไม่ยอมให้อีกฝ่ายได้ใจ

“ท้ายที่สุดแล้วจะทำไปเพื่อปกป้องบ้านเมืองหรือว่าระบายความแค้น ส่วนตัวก็ควรให้ทางการตรวจสอบก่อนแล้วค่อยสรุป ความหมายของข้า คือการที่พวกเจ้าทำข้ามหน้าทางการนั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง”

หวังฟ่านหลินต้องบอกเลยว่า ซุ่ยเหียนจื่อช่างมีความสามารถ

เสียจริง ช่องว่างเล็กเพียงแค่นั้นก็ยังโดนเขามุดออกมาได้ อีกทั้งไม่ใช่ท่าไม้ทอลบเกลื่อนความอายเอาหมวกขุนนางมาข่ม การบอกว่าไม่ไปรายงานทางการเช่นนี้คนทั่วไปในยุทธรภพได้ยินแล้วคงรู้สึกขบขัน แต่ก็เป็นการสืบสาวราวเรื่องที่เหมาะที่สุด

“เรื่องนั้นะหรือ...” แต่เขาหวังผ่านหลินไม่ใช่คนเคี้ยวง่าย เขายิ้มพูด “ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเป็นขุนนางกระตือรือร้นเหมือนได้ทำเสียหน่อย”

ซุ่ยเหียนจื๋อฟังออกว่านี่คือการเสียดสีความเสื่อมโทรมของแวดวงขุนนาง และต่อให้เป็นความจริงก็ไม่อาจนิ่งดูตายได้ “เจ้าบังอาจนัก!”

“ไม่บังอาจ ไม่บังอาจ ข้าแน่ซี้ตลาด ถึงได้เลือกตรวจสอบให้แน่ใจว่าฉงไปสุมคบคิดกับต่าจินก่อน รอให้มีหลักฐานก็ถือว่าพ้นอันตรายแล้ว เมื่อครู่ที่ขอขึ้นเรือพวกใต้เท้าก็เพราะจะส่งมอบคนให้ทหารเรือคุ้มกัน ตอนนี้ส่งมอบคนและชี้แจงเรื่องราวเรียบร้อยก็นับว่างานใหญ่ลุล่วงแล้วใต้เท้าโปรดให้พวกข้าขี่ม้าเรืออีกหน่อยเถิด อีกสิบหกลี้ข้างหน้ามีท่าเรือรอให้พวกข้าขึ้นฝั่งกันแล้วพวกใต้เท้าก็จะได้เรือคืน” หวังฟานหลินวางแผนไว้เช่นนี้

ซุ่ยเหียนจื๋อหลบทาคุ่นคิด ต่อมาซ้อนตาอย่างเย็นชา “ไม่ได้พรรคกระต่ายเป็นพยานคนสำคัญของคดีนี้ แล้วจะปล่อยพวกเจ้าไปได้อย่างไร หากที่เจ้าพูดมาเป็นความจริงย่อมได้รับคำสรรเสริญและรางวัลอย่างแน่นอน ถ้ามีผู้สละชีพก็จะช่วยพวกเจ้าบันทึกลงในสมุดรายนามจะได้สะดวกต่อการจ่ายค่าชดเชยบำรุ้งขวัญ อีกอย่าง พวกเจ้าถอดหน้ากากออกเถิด หากเป็นพลเมืองดี ไยต้องกลัวพวกข้าเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงด้วย”

อวิ้มชีวฟังอย่างเพลิดเพลิน คิดว่านี่คือการได้กลับสินะ

หวังฟานหลินกล้าขึ้นเรือลำนี้ แล้วจะคาดไม่ถึงถึงคำขอให้ถอดหน้ากากได้อย่างไร “ไม่ได้หรอก”

ทางเสียงคำว่า ‘หรงก’ นั้นทำให้รู้สึกใจร้อนร่วม

“ทำไมถึงไม่ได้เล่า ซ่อนหัว เผยแต่หาง ถึงแม้ที่เจ้าพูดมาเป็นความจริงทุกอย่างก็ทำให้ยากที่จะเชื่อ!” อวี่มู่ชีวแย่งทวนยาวมาจากทหารที่อยู่ข้างๆ แล้วย่ำเท้าหมุนตัวกลับ ใช้กระบวنها ‘เซียนสอยตะเกียง’ ยื่นหัวทวนไปเลิกลูกปากากหวังฟานหลิน ขณะเดียวกันก็กล่าวว่า “เจ้าอย่าขยับส่งเดช มิเช่นนั้นหากคอเจ้าขาด ข้าไม่รับผิดชอบด้วย”

หวังฟานหลินไม่ขยับ แต่จิ้นเฉินขยับแล้ว

อาจารย์ใหญ่จิ้นซัดหมัดมือเปล่าออกไป พลิกตัวตีสั่งกาแล้วใช้สองขาหนีบทวนเปลี่ยนทิศแรงบนตัวทวน หนีบปล้นทันใดก็ไถลมาอยู่ตรงหน้าอวี่มู่ชีว สองมือตุจกรงเล็บเหยี่ยวคว่ำลงไป ทำเอาอวี่มู่ชีวเจ็บข้อมือจนเริ่มชาและจำต้องปล่อยทวนยาว อาจารย์ใหญ่จิ้นไม่แม้แต่จะมองปลายเท้ากระดกเตะหนึ่งที ดิ่งทวนยาวไปด้านหลังด้วยมือเดียวแล้วจับตั้งตรงอีกครั้ง จากนั้นโยนให้ทหารที่เป็นเจ้าของเดิมแล้วลอยตัวถอยหลังไปสองสามก้าว สูดหายใจประสานกำปั้นเบาๆ

ประมือไปครึ่งกระบวنهاท่าพาว่าลาย การต่อสู้ก็สิ้นสุดแล้ว

อวี่มู่ชีวอึ้งงัน หน้าแดงก่ำ ตาถลน

ซุ่ยเหยียนจื่อก็ตกใจเช่นกัน แต่ถึงกระนั้นก็ตอบสนองค่อนข้างเร็ว เมื่อเห็นกระต่ายเทาแบกกระต่ายครามลอยขึ้นไปบนกราบเรือแล้ว เขาก็ชักกระบี่ออกจากฝัก ปลายเท้าออกตัวไล่ตามทันที “จะหนีไปไหน!”

เพียงแต่เข้าไปหนึ่งก้าว กระต่ายเทากระโดดลงเรือไปแล้ว กระต่ายครามก็พลอยหายไปด้วย และในขณะที่เขาคิดจะจัดการกระต่ายดำ ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของอีกฝ่ายแล้ว

ซุ่ยเหยียนจื่อถือกระบี่ฟิงกราบเรือมองลงไป ถึงได้รู้ว่าไม่ใช่เพราะวิชาตัวเบาของอีกฝ่ายวิเศษวิโส แต่เป็นเพราะอีกฝ่ายมากเล่ห์ ยามที่ขึ้นเรือก็เอาเชือกมาด้วยและแอบคล้องไว้กับหัวเรือเพื่อที่จะได้รอยตัว

ตามเชือกลงไปได้

เมื่อได้ยินเสียงอ้วมชี้บอคนด้านหลังให้รีบตามไป ชุยเหียนจื๊อ ก็ผาดกราบเรืออย่างแรง ขึ้นเสียงตะโกนไล่พวกกระต่ายบนเรือเล็ก โดยเฉพาะกระต่ายหน้าสีครามตัวนั้น “เจ้าหนีไปแบบนี้ ยินดีจะเป็น โจรยุทธภพอย่างนั้นรี”

หน้ากากกระต่ายครามหันมามอง “หน้ากระต่ายนี้มีไว้ป้องกัน คนถ่อย มิใช่ป้องกันสุภาพชน ส่วนได้เท่าใจมือคด พุดมากไปก็ ไร้ประโยชน์ ขอเพียงได้เท่าจดจำเอาไว้ว่าพรครกระต่ายข้าไม่ปฏิบัติตาม กฎของราชาและกฎของยุทธภพ แต่ปฏิบัติตามจิตใจอันเที่ยงตรงของ หลักการสวรรค์ ทางกรอยู่ร่วมกับฉางไปได้ก็อยู่ร่วมกับพรครกระต่ายได้ หากพวกท่านตระหนักได้ พรครกระต่ายก็ยินดีเป็นมือเป็นตาให้ เวลา ผ่านไปสักระยะก็เผยโฉมหน้าที่แท้จริงให้พวกท่านยลได้ แม้ทัพน้อยอ้ว คิดจะชะล้างกวาดทรายเมื่อใดก็ติดประกาศขอให้พรครกระต่ายช่วยได้”

อ้วมชี้หัวหันกลับไปสั่งการทันที “ไม่ต้องตามแล้ว”

ชุยเหียนจื๊อไม่ปริปาก มองกระต่ายครามถูกความมืดยามราตรี กลืนไปอย่างเงียบๆ

ยามสับเปลี่ยนกลางวันและกลางคืนเป็นช่วงเวลาที่มีผู้คนนอนน้อยที่สุด

ในเขตแดนหลูโจว ณ ตรอกขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้กับ ร่องน้ำฉื่อที่สุด เรือประมงสองลำแล่นฉิวจนเกิดคลื่นสีขาวและแรงรีบ ไปจอดอยู่ข้างเรือลำงามที่ประดับประดาไปด้วยโคมภาพวาด

ชั่วพริบตาเงาร่างชุดดำยี่สิบสายพุ่งขึ้นเรือด้วยท่าที่ดุดัน ทำเอา เปลวไฟในโคมสะบัดไหววูบ ชายฉกรรจ์ที่เป็นหัวหน้ารูปร่างสูงใหญ่ ร่างผึ่งผายสูงเจ็ดฉื่อยกมือสั่งการแบบไร้เสียง เหล่าร่างชุดดำกระจายตัว รอบด้าน ส่วนตัวเขามาหยุดอยู่หน้าม่านห้องโดยสารเรือ แต่กลับก้มหน้า

ท่อไหลกลายเป็นแมวเซื่อง

ลักพักม่านก็ขยับ กลิ่นหอมกรุ่นกำจาย เด็กสาวสวมชุดขาวหู¹
แบบเดียวกันหกคนเดินออกมาในเรียงสองแถวอยู่นอกประตู

“เข้ามาได้” เสียงสตรีเสนาหูลีเสียงหนึ่งเล็ดลอดออกมา

ชายร่างใหญ่ก้มศีรษะเดินเข้าห้อง จากนั้นคุกเข่าข้างเดียว

“ปาฉีมาขอรับโทษก่อน เดิมทุกอย่างเป็นไปได้ดีและเตรียม
พาคนกลับมาแล้ว หากู้ไม่ว่าระหว่างทางอยู่ๆ ก็มีพวกคนสวมหน้ากาก
กระต่ายโผล่มา เป็นพรรคเล็กที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนช่วยพวกบ๊ี้หลูปั่น
เอาไว้ อีกทั้งพวกเขายังกล้างฉาไปร่อนน้ำฉีเซ่อ กระโดดลงไปแบบ
ไม่กลัวตายเลยทีเดียว แต่ถึงแม้บ๊ี้หลูปั่นจะหนีไปได้ พวกทาสหลบหนี
ยี่สิบกว่าคนก็เหลือเพียงแค่เจ็ดแปดคนขอรับ...”

ปาฉีตามหยวนชู่โยโดยปีนขึ้นเขาจากร่องน้ำฉีเซ่อ ด้วยเหตุนี้
จึงเสี่ยงสายตาของหวังฟานหลินที่จัดไว้สองข้างทางตรงปากเขาได้ แต่
ไม่ได้คิดจะกลับทางน้ำจึงให้เรือจอดรอที่ริมฝั่งปากเขาหลูโจว ผลสุดท้าย
ก็คือไล่ตามไม่ทัน

“พล่ามเสียเยอะแยะ แค่ว่าพูดมาตรงๆ ว่าทำงานล้มเหลวก็พอ”
เสียงครั้งนี้ของสตรีนางนั้นคล้ายกับบ๊ี้ปากพูด ฟังดูเง้งออดมาก

ห้องโดยสารเรือแบ่งเป็นห้องด้านนอกและด้านในโดยมีฉากบังลม
ปะการังกัน สตรีนางนั้นนั่งอยู่ห้องด้านใน แม้จะเห็นรูปโฉมไม่ชัด แต่
ก็พอมองออกว่านางแต่งกายอย่างหรูหรา ทั้งเนื้อตัวเปล่งประกายอัญมณี
แวววาวและเหมือนกำลังปักผ้าอยู่หน้าสะดึง

ปาฉีไม่กล้าส่งเสียง

เขาในฐานะนายทหารคนสนิทของฮูเออร์น่ารู้ว่าสตรีนางนี้ใช้พิษ

¹ มีลักษณะเป็นเสื้อปกพับ แขนสอบ กางเกงขาสอบ และรองเท้าหุ้มข้อ

ใช้อุบายลวนแต่ใจโหดมือเหี้ยม หากไม่ใช่เพราะนางช่วยให้ท่านแม่ทัพชนะศึกจนมีผลงานโดดเด่น ได้รับความโปรดปรานอย่างยิ่งจากท่านแม่ทัพ และครั้งนี้ก็ต้องออกมาทำภารกิจกับนางแล้วละก็ เขาไม่อยากเสวนาด้วยเลยจริงๆ

“หย่วนชู่เล่า” สตรีนางนั้นถาม

ปาฉีเลิกคิ้ว “เขายังไม่กลับมาอีกหรือ ตอนนั้นเขากับคนสนิททั้งแปดอยู่จัดการกับกระต่ายตัวหนึ่งที่หมู่บ้านร้าง ให้พวกข้าไล่ตามไปก่อนและบอกว่าจะตามมาสมทบทีหลัง แต่เขาก็ไม่โผล่มาเลย ข้าจึงคิดว่าเขาล่วงหน้ากลับมาก่อนแล้ว”

“ทำไมถึงได้มีแต่พวกสวะกันนะ เสียที่ที่ฮูเออร์นำชมคนผู้นี้ว่า จบศึกไว้งกกว่าจูเกอเลียง ได้ยินว่าใช้สิ่งใดคาร์มได้ สุดท้ายกับแค่จัดการพรรคเล็กๆ ที่ไม่เคยได้ยินชื่อ ข้ายังแค่คนเดียว เขาก็เอาชีวิตไปทิ้งเสียแล้ว” น้ำเสียงอ่อนหวานน่ารักของสตรีนางนั้นเย็นเยือกขึ้นมาโดยพลัน “ตายไปเสียได้ดี จะได้หมดปัญหา”

ปาฉีเองก็รู้สึกว่เจ้าคนหัวหงอกก่อนวัยมีเคราะห์ร้ายมากเคราะห์ดีน้อย แต่สำหรับเขาแล้วไม่ได้รู้สึกอะไร เขาไม่ชอบเจ้าคนซ่งที่มีใจทะเยอทะยานมาสาวิภักดีพวกนั้น เพราะหนึ่ง ไร้ความภักดี สอง เชื้อถือไม่ได้

“ยังมีเรื่องรายงานสู่หยินอีกขอรับ ตอนนั้นปาฉีออกเรือสามลำ แต่ตอนที่ข้าอยู่ที่เชิงเขาเห็นเพียงสองลำ...”

“เรื่องนั้นข้าสั่งการเอง ข้าให้คนของข้าขึ้นเรือลำที่สามรอรับคำสั่ง อยู่ใต้หน้าผา เตรียมพร้อมทุกเมื่อที่ต้องการ” สตรีนางนั้นยิ้มอย่างภาคภูมิใจ “ดูท่าพรรคกระต่ายที่พวกเจ้าไล่ตามไม่ทันจะโดนคนของข้าตามทันเสียแล้ว ปาฉี ตอนนั้นเจ้าเป็นคนพูดไม่ใช่หรือว่าการพาสตรีขึ้นเรือจะทำให้โชคไม่ดีนะ”

ปาฉีเป็นไก่ตัวผู้ที่แพ่พ่ายไปแล้ว เวลานี้ทำได้แค่จุมูกยอมรับความอับโชคเท่านั้น

“ดูที่ว่าผลงานครั้งนี้จะตกเป็นของข้าอีกแล้ว แม่ทัพปากคงต้องกินยาบำรุงเยอะๆ แล้วละ ยามโดนโทษทหารจะได้ทนไหว จจริงสิ ข้าจัดเทียบยาให้เจ้าเอาไหม” สตรีนางนั้นยิ่งพูดก็ยิ่งยิ้ม

ปาฉียังพอมีความอาหญาอยู่บ้าง “ไม่ต้องลำบากสุหยินหรอกขอรับ ข้าเพียงแค่ว่าเตือนสุหยินว่าอย่าได้ลืมนว่าการกิจครั้งนี้คือต้องพาตัวบี้หลู่บั่นกลับไป หากสุดท้ายแล้วท่านกับข้าตามจับคนกลับไปไม่ได้ ความผิดของสุหยินจะมากกว่าข้าไซ้ เพราะครั้งนี้มีสุหยินเป็นผู้นำหยวนชู่กับข้าต่างก็รับคำสั่งจากสุหยิน”

รอยยิ้มด้านหลังฉากบังลมชะงักทันที น้ำเสียงขุ่นเคือง “เจ้าปาฉีตัวดี ถ้าขู่ข้ารี นอกจากไม่ได้ตามพวกเจ้าขึ้นเขาแล้ว ตลอดทางมานี้ มีเรื่องไหนบ้างที่ข้าไม่ห่วง และที่ข้าไม่ได้ขึ้นเขาก็เพราะพึ่งถูกสุหยินใหญ่ที่เจ้าเคารพรักทำข้าแท้งลูกในครรภ์จนร่างกายอ่อนแอมากจริงๆ ก่อนทำการกิจพวกเจ้าแต่ละคนคุยโวเสียยกใหญ่ ความจริงก็แค่อยากแย่งผลงาน พอการไม่สำเร็จก็บิดความรับผิดชอบ...”

ทันใดนั้นน้ำเสียงก็เปลี่ยน คล้ายพูดกับตัวเอง “ถ้าไม่ใช่เพราะคำสั่งของชินอ่อง ข้าก็ไม่มาหรอก กับแค่พวกทาสแรงงานหลบหนีจะฆ่าเสียเลยก็ไม่ได้ ต้องจับกลับไปทั้งเป็น ไม่รู้ว่าท่านอ่องคิดอย่างไรหลายวันมานี้ข้ากินไม่ร่อยหลับไม่สนิท ผิดก็ไหม้เกรียมหมดแล้ว น่าเกลียดเสียจริง”

ถึงแม้ปาฉีจะคุ้นเคยกับลีลาการพูดของสตรีนางนี้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะทำอะไรแบบอ่อนโยน แบบอ่อนแอ แบบพาล หรือแบบร้าย ก็เลือกดูสถานการณ์ก่อนว่าจะใช้การอดอ่อนแบบไหน จากนั้นค่อยใช้กลยุทธ์รูปโฉมอันงดงามเย้ายวนไร้เดียงสาทำให้บุรุษลุ่มหลง...

ปาฉีเคารพรักสูญหินใหญ่ เพราะสูญหินใหญ่จิตใจอย่างแท้จริง
แม้หน้าตาจะธรรมดาและแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ทางครอบครัวกับท่านแม่ทัพ
ท่านแม่ทัพไม่รู้สึกละไรกับนาง แต่นางก็เป็นภรรยาและแม่เรือนที่ดีคนหนึ่ง
ไม่เหมือนนางปีศาจหลังจากบังลมนั่น!

เมื่อได้ยินเสียงมานประตูดจากด้านหลัง ปาฉีจึงหันไปมองและ
ชักดาบโค้งออกจากเอวทันที ลูกขึ้นพร้อมแผดเสียงด้วยความประหลาดใจ
“ทำไมถึงเป็นเจ้า...ทหาร!”

บุรุษที่เดินเข้ามาสวมชุดเก่าตัวเปียกโชก ผมยารสยาระสองบำ
สีหน้าอึมครึม สายตาเคร่งขรึม หน้าผากแตกและมีรอยเลือดที่ยัง
ไม่แห้ง เขาพลันยกมือที่ถือมุกล้ำค่าขนาดใหญ่ไว้หนึ่งลูก มุกขาวไร้ตำหนิ
กลมเกลี้ยงตามธรรมชาติ ฐานไข่มุกเป็นเจดีย์ทองเก้าชั้นมีพระพุทธรูป
เก๋อองค์แสดงถึงความน่าเลื่อมใส

สิ่งนี้คือมุกมังกรขาวสมบัติแห่งแคว้นต้าจิน จักรพรรดิพระราชทาน
ให้กับโอรสที่ตนโปรดปรานที่สุด เมื่อเห็นมุกนี้ก็เท่ากับเห็น...

ปาฉีคุกเข่า สองมือค้ำพื้น คำนับสามครั้ง “ผู้น้อยคารวะซึ่ง
ซินอ๋อง ขอพระองค์ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันพันปี”

“ลุกขึ้นได้” เสียงนั้นเห็นชัดว่าเป็น...

เมิ่งหยวน

“ท่านอ๋องมาแล้วหรือ” สตรีนางนั้นวิ่งออกมาพร้อมความ
ประหลาดใจและรอยยิ้ม นางสาวมเลื้อท่อนบนตัวสั้นแบบชาวหู แขน
ทรงกระบอก กระโปรงเย็บหัว²เอวสูง ปักลายปักนกยูงสีเขียวพรางพราว
เลื่อมด้วยหยกเขียว สวมรองเท้าหนังปลายงอน

²หรือกระโปรงรัศมีจันทร์ เป็นกระโปรงจับจีบแบบผูกคาดเอว เมื่อแผ่ออกจะมี
ลักษณะโค้งเป็นวงคล้ายกับดวงจันทร์เปล่งรัศมีซึ่งเป็นที่มาของชื่อ

แต่หลังจากที่นางเห็นบุรุษผู้นั้นชัด ๆ ก็เซ้งกว้างทันที ริมฝีปากแดง บ้วยเล็กน้อย ท่าทางงุนงง “เจ้าไม่ใช่เซ็งชินอ่อง”

บุรุษผู้นี้หน้าตาคล้ายเม้งหยวนมาก แต่บุคลิกต่างกันราวฟ้ากับเหว เม้งหยวนมีปณิธานอันยากจะบรรลุ หน้าตามักจะอมทุกข์อยู่เสมอ ในดวงตามีความขลาดกลัวและความน่าเสนาหา ไม่ค่อยเข้าข้องด้านการ คบหาสมาคม เป็นความงามตามแบบฉบับบัณฑิตตกอับที่ขาดความ เด็ดขาดและอำนาจ ส่วนคนผู้นี้หน้าเซ็ด ทางตายก็ขี้ ประกายในดวงตา โขติช่วงเป็นพิเศษ หล่อเหลาก็หล่อเหลาอยู่ แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือมองเห็น รัศมีแห่งอำนาจและชาติกำเนิดอันร่ำรวยสูงส่งรอบตัวได้อย่างชัดเจน

ชายผู้นั้นให้ปากออกไป จากนั้นเรียกชื่อเต็มของสตรีนางนั้น “จินลี่เงินเซียง เจ้าแน่ใจหรือว่าเซ็งชินอ่องที่เจ้ารู้จักคือเซ็งชินอ่องตัวจริง”

ความฉลาดน้อยของเงินเซียงนั้นใช้การไม่ได้ เมื่อได้ยินก็รู้สึก สับสน แต่ยังปากแข็ง “ข้าเป็นสตรีของเซ็งชินอ่อง ข้าไม่รู้จักเขา แล้ว เจ้ารู้จักเขาหรือ” ทั้งยังวิเคราะห์ให้ฟังอีกต่างหาก “เห็นมุ่กเม่ดนี้ก็เท่ากับ เห็นเซ็งชินอ่อง ต่อให้คนที่ถือมุ่กอยู่ไม่แน่ว่าจะใช่เซ็งชินอ่องก็ตาม”

บุรุษผู้นั้นมองเงินเซียงอยู่พักหนึ่งแล้วยิ้มเย็นเยือก

“เจ้าพูดประโยคครึ่งหลังได้ถูกต้องยิ่งนัก แต่ประโยคครึ่งแรกข้า ไม่เข้าใจ เมื่อก่อนเจ้าชอบข้า ตัวข้ารู้ดี แต่ภายหลังเจ้าแต่งเป็นภรรยาของ ฮูเออร์น่าและเจ้ากับข้าไม่เคยเจอกันเลยด้วยซ้ำ อีกอย่าง ตัวเจ้า ก่อนจะถึงวันนี้ไม่เคยเห็นรูปโฉมที่แท้จริงของข้ามาก่อน เพราะฉะนั้น จินลี่เงินเซียง อย่าให้ข้าได้ยินคำไปปดโง่ ๆ แบบนี้ของเจ้าอีก”

เม้งหยวน นามจริงสื่อท่าเป่ย เซ็งชินอ่องแห่งต้าจิน ผู้อยู่ห่างจาก ราชบัลลังก์เพียงก้าวเดียว



151

ซาเงียหนานสะตุงตื้น จากความฝัน ผุดลุกขึ้นนั่ง มือกาย หน้าผาก เหงื่อโชก ไม่รู้ว่าท้องเรือร้อนหรือว่าร่างกายร้อนกันแน่ นาง รู้สึกหายใจไม่ค่อยออกจึงเปิดหน้าต่างไม้ เมื่อเห็นดวงดาวดาราตาซ หายลับไปขณะสูดอากาศอันสดชื่นถึงได้รู้ว่าฟ้าใกล้สว่างแล้ว

นางนั่งขัดสมาธิ ลองทำแบบเมื่อก่อนตอนที่ไม่มียาถอนพิษ ควบพิษมารวมไว้ด้วยกัน แต่กลับพบว่าพิษที่ถูกกระตุ้นจนกลายเป็นพิษ เป็นเจ็วจู้นั้นปั่นป่วนมาก รวบรวมได้ไม่นานเท่าไรก็แพร่กระจายไปยัง เส้นลมปราณอีกครั้งและแผดเผาผิวหนังต่อ แต่เนื่องด้วยพิษเพ็งกำเริบ ความปวดแสบปวดร้อนระดับเล็กน้อยแค่นี้ยังนับว่าเบาและถือว่าเป็น ความร้อนอบอ้าวในยามฤดูร้อนได้ อีกทั้งไม่น่าอนาถเท่าหวังฟานหลิน เพราะยังเดินลมปราณใช้วิทยุทธิ์ได้

ซาเงียหนานคิดในใจว่า ด้วยนิสัยไม่ดีที่กลัวว่าโลกจะยุ่งวาย ไม่พอของตัวเอง หากไม่มีวิทยุทธิ์ติดตัวก็คงกลายเป็นคนไร้ญาติเจ็บปวด ส่วนศัตรูสุขใจ คาดว่าคงเจอศัตรูมาทยอยเอาคืนแน่ ดังนั้นพอนางนึกภาพ ที่หลิวลี่เหนียงกับเซวี่จู้ซู่ทำท่าสบายอย่างมีความสุขกับความโชคร้ายของนาง จึงหัวเราะพรีตออกมา

“เดิมทีก็อยากบ่นที่แบ่งงานจิปาเถให้มันสมองพรคอย่างซ้ำมากเกินไป

เลี่ยนน้อย แต่เห็นท่านหัวหน้าอารมณ์ดีแบบนี้ก็ช่างมันแล้วกัน” ประตู่ที่แหม่มอยู่ไกลไปด้านข้างเบาๆ เผยเงาทอดยาวกับใบหน้าเลือนรางตะเกียงน้ำมันที่แขวนอยู่บนหิ้งทางเดินไม้สะอาดแสงทาบร่างชุดสีครามผืนที่สว่างเป็นสีส้ม

คนไม่ได้เข้าห้อง ฟิงหมิ่นๆ อยู่นอกประตู

ช่างเจี้ยนหนานเล็กคิ้ว ดวงตาใบไม้หรีแล้วคลาย หวังฟ่านหลินวางมาดเย็นชาแบบจงใจทำตัวเหินห่างอีกแล้ว แบบนี้เห็นนางเป็นผีที่ไหนกัน เห็นนางเป็นโรคระบาดชัดๆ!

“ข้าหัวหน้าพรรคคิดโรคระบาดแล้ว ถ้าไม่ยากให้พรรคกระต่ายสิ้นในมือข้า มันสมองพรรคก็ช่วยทำงานแทนให้มากหน่อย”

หวังฟ่านหลินจะฟังไม่ออกได้อย่างไรว่าช่างเจี้ยนหนานกำลังเหน็บเขาว่าเย็นเสียห่างลิบ จึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเหอะๆ ทว่าคิ้วกลับยากจะคลายตัว “พรรคกระต่ายอยู่ได้ก็เพราะหัวหน้าพรรค หากไม่มีหัวหน้าพรรค แน่หนอนว่าจะไม่มีพรรคกระต่ายเช่นกัน”

เขาต้องการเวลาอีกหน่อย คิดให้ชัดเจนและกระจ่าง หากตัดสินใจลงไปแล้วก็จะไม่มีทางถอยและจะต้องเดินไปให้ถึงที่สุด ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้วความหัวรั้นและโรคประหลาดของเขาอาจทำให้ทั้งสองต่างก็เจ็บปวดเหลือคณา แต่แบบนั้นก็ไม่มีอะไรให้เสียใจภายหลัง

จะนั้นก่อนที่จะตัดสินใจลงไป เขายังพอจะปลิกตัวจากสตรีนางนี้ได้ เขายังยิ้มแล้วปล่อยวางเรื่องความจำเสื่อมของตัวเองต่อไปได้ ไปล้างแค้นให้สาแก่ใจโดยไม่คำนึงถึงชีวิต และหากตายกลางคันก็ถือว่าตายตาหลับแล้ว เสี่ยวซานยังมีโอกาสที่จะกลับไปมีชีวิตเจียบสงบแต่งงานกับคนธรรมดาดีเสียดี จากนิสสัยอันธพาลของนางแล้วต้องสยบทั้งผู้ใหญ่และเด็กในบ้านได้แน่ อีกหลายปีให้หลังคงกลายเป็นหญิงชราจอมเจี๊ยะขาดผู้เป็นที่รักของลูกหลาน

ใครจะไม่ชอบช่างเลี้ยวชานบ้างเล่า

นางเป็นคนแข็งแรงดุจดุจดินผา จิตใจกว้างขวางดุจดุจดินแม่น้ำ กลายเป็นป่า ใจคอป็นง่ายเหมือนเนินเขาเล็ก¹ นิสัยแบบเนินคลื่นอัน เรียบสงบไหวกระเพื่อมกลางท้องทะเล ไม่ว่าผู้คนจะมองด้านไหนก็ล้วน แต่เห็นความน่าหลงใหลเป็นที่สุด

แต่ทำไมเขาถึงหัวเราะเยาะนางอย่างสบายใจ พุดจาคลุมเครือ เสพสุขกับคำพูดการกระทำอันเรื่อยเปื่อยของนางไม่ได้เหมือนแต่ก่อน อีกแล้วเล่า

หวังฟ่านหลินพบว่าตนเองตกลงไปในห้วงอารมณ์แห่งความเจ็บปวด ที่อธิบายไม่ได้อีกแล้ว จนอดไม่ได้ที่จะยกมือวดขมับถอนใจยาว

ช่างเจี้ยหนานมองดูอย่างละเอียดแล้วอดถามไม่ได้ “มีเรื่องอะไร ที่นึกไม่ออกอีกแล้วหรือ”

โรคนี้ดูแล้วคล้ายไม่ต้องรักษาอย่างเร่งด่วน แต่เมื่อคิดลึกลงไป แล้ว การค่อยๆ ลืมเลือนทุกสิ่งที่ผ่านมาว่าตนเองมีที่มาอย่างไร บุคลิก โดยกำเนิดเป็นอย่างไร แม้แต่พื้นนิสัยเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้ ถึงแม้หนังสือ จะเรียนรู้ใหม่ได้ วรยุทธ์เรียนรู้ใหม่ได้ ทว่าประสบการณ์จะเกิดขึ้นซ้ำอีก ได้อย่างไร แท้จริงแล้วมันเป็นโรคที่ยิ่งคิดก็ยิ่งน่ากลัว

หวังฟ่านหลินยิ้มแล้วหุบ “ทำไมเจ้าถึงได้เหมือนอาจารย์ใหญ่ติง แบบนี้นะ เป็นคนฉลาดแท้ๆ ยังจะถามคำถามโง่ๆ อีก ในเมื่อนึกไม่ออก แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่านึกถึงอะไร”

“ข้าไม่ได้ถามคำถามโง่ๆ เสียหน่อย แต่โรคประหลาดของเจ้า ก็ถามได้แค่แบบนี้” ซ่างเจี้ยหนานตอบอย่างชาญฉลาด หันมาทันที ฝ่ามือ ลูบจอนผมด้านข้าง “มันสมองพรรคยังมีธุระอื่นอีกหรือไม่”

¹ หมายถึง เป็นคนใจเย็น อารมณ์ฉุนเฉียวยาก

“ใกล้ถึงฝั่งแล้ว เตรียมลงเรือเถอะ” หวังฟ่านหลินเห็นนางปาดเหงื่อ จึงกล่าว “ข้างล่างร้อนอบอ้าว ถ้าเจ้าตื่นแล้วก็ขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือเถอะ รออย่างมากก็แค่เค่อเดียว”

ซางเจี่ยหนานตอบตกลง ลูกขึ้นแล้วเดินไปยังประตูเรือ แต่กลับพบว่าหวังฟ่านหลินเดินไปถึงทางเดินพากันแล้ว ในใจจึงยิ่งสับสน แต่พื้นนิสัยของนางนั้นเย่อหยิ่ง นางใช้คำว่าฝีก่อน แล้วใช้คำว่าโรครบาด บอกไปถึงสองครั้ง หวังฟ่านหลินก็ยังคงทำตัวเฉย เช่นนั้นก็จะมี การถามเป็นครั้งที่สาม และเพราะความเย่อหยิ่งนางจึงปิดปากไม่บอก เรื่องที่ซิงจูแปรสภาพเป็นเจ้าจิ้งแล้ว หากทำยที่สุดไม่มียาถอน ก็จะมีชีวิตเหลืออยู่ไม่ถึงปีจริงๆ

“ยาที่เจ้าให้ข้ากินตอนหลังมีเทียบยาหรือไม่ ถ้ามีก็เอาให้เสี้ยวซี หน่อย นางอยากรู้รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับยาใดๆ ที่เข้าปากข้า ถึงแม้เจ้าจะมั่นใจ แต่ถ้านางไม่ได้ตรวจดูเองกับตาก็ไม่วางใจอยู่ดี” ไม่เอ่ยถึงเจ้าจิ้ง แต่ไม่ได้หมายความว่านางยอมแพ้เรื่องยาถอนพิษ

“ที่อาจารย์ใหญ่ติ่งน่าจะมียู เตี้ยวข้าไปขอให้” หวังฟ่านหลิน ต่อให้ฉลาดเพียงใดก็เดาความจริงไม่ออก ยิ่งไปกว่านั้นความคิดทั้งหมด ของเขาอยู่ที่เสียงฝีเท้าซึ่งแทบไม่ได้ยินทางด้านหลัง คิดว่าจะรอให้ ซางเจี่ยหนานเข้ามาใกล้อีกนิด แต่ก็กลัวว่าจะอยู่ใกล้เกินไปจึงรีบปรับ ฝีเท้าของตน

ซางเจี่ยหนานเป็นสตรีที่ไม่ค่อยอยากเปลืองสมองไปกับเรื่องความรู้สึกนัก ต่อให้มั่นใจในความคิดที่ว่าตนเองชอบคุณชายเก่าคนนี้ก็ตาม แต่นางไม่มีทางทิ้งทุกอย่างแล้วจมดิ่งไปกับหวังอารมณ์และมีชีวิตอยู่ เพื่อพยายามทำความเข้าใจความคิดของอีกฝ่าย

อาจารย์บอกว่า ความรู้สึกชอบคนคนหนึ่งนั้นมีค่ามาก เทียบได้ กับสุราชั้นดี ค่อยๆ ละเลียดไปที่ละนิดถึงจะดี อย่าได้ทำตัวเหมือน

ผีซีเหล้าที่กอดให้ไม่ยอมวาง ไม่เห็นอย่างอื่นในสายตาอย่างเด็ดขาด เพราะสุดท้ายจะกลายเป็นเหล้าที่น่าสงสาร ผีซีเหล้าก็น่าสงสารเช่นกัน และที่ซีเลี้ยวซีพูดไว้นั้นไม่ผิด ดูจากพวงลูกไม้ที่จิ้นลีเจินเซียงใช้จับผู้ชายแล้ว ซางเจี้ยหนานตัดมันทิ้งออกจากใจไปได้เลย นางคิดว่านางชอบหวังฟ่านหลิน แต่ในเมื่อไม่ได้ต้องการอะไรจึงไม่จำเป็นต้องพูด...

“รินเองก็เมาเอง” ซางเจี้ยหนานจ้องร่างข้างหน้าที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล พลังพื้พากับตัวเอง “ดีแล้ว”

“เจ้าคุยกับตัวเองอยู่หรือ” หวังฟ่านหลินที่อยู่ตรงปากบันไดหยุดมองซางเจี้ยหนาน สายตาอ่อนโยนโดยไม่รู้ตัว

ซางเจี้ยหนานก็หยุดผีเท้าเช่นกัน เม้มปากยิ้มพร้อมส่ายหัวเบาๆ “ข้าพูดเองเออเองกับปลาเท่านั้น เจ้าเป็นปลารึ” ทันใดนั้นก็นึกเข้าใจได้เรื่องหนึ่ง ท่าที่เปลี่ยนเป็นประหลาดใจ “บ่อปลาที่เรือนหนานซานไหลคงไม่ใช่เจ้าสร้างไว้ให้ข้าพูดพื้พากับตัวเองหรือกระมัง”

อาการประหลาดนี้โดนหวังฟ่านหลินกะเทาะแตกตั้งแต่ตอนอยู่จวนสกุลหลิวที่อำเภอเฟิงไหลแล้ว แต่นางไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะใจสร้างบ่อปลาขึ้นมาเพราะเหตุนี้!

หวังฟ่านหลินยิ้ม “เจ้าเพิ่งคิดได้รึ หากอยากฟังความลับของเลี้ยวซานนั้นง่ายมาก ข้าก็แค่ต้องซ่อนตัวอยู่หลังเขาจำลองก็เท่านั้น...”

ซางเจี้ยหนานเม้มปาก ถลึงสองตาใส่

หวังฟ่านหลินหัวเราะออกเสียง แบบนี้ละ ต้องแบบนี้สิ ถูกนางยั่วยู่ให้หัวโนหอยาง่ายดายจนเปี่ยมล้นไปด้วยความสุข

“พวกเจ้าสองคนยังไม่ขึ้นมามาก ถึงฝั่งแล้ว” ซีเลี้ยวซินั่งยองๆ นับลูกเหวเฝ้าอยู่ตรงปากประตูเรือ ทั้งยังกระเช้าเข้าเหย้า “คุณชายแก้วเม่ นางกั๋วเอ๋อร์กั๋มหลายครั้งแล้วว่าเมื่อใดเจ้าจะไป นางคอยจนจะแก่แล้ว”

หวังฟ่านหลินมองซางเจี้ยหนาน “ข้าจะไปส่งเม่ นางกั๋วเอ๋อร์กั๋มกลับ

เมืองหลวง พวกหลั่หยางก็จะไปกับข้าด้วย”

ซางเจี้ยนหนานยังคงหยุดอยู่ที่เดิม พุดจากใจจริง “คุณชายเก็บไปเถอะ”

หวังฟานหลินขมวดคิ้วแล้วเลิกคิ้วอย่างอดไม่ได้ “ที่นี้อยู่ห่างจากเรือนพักจนสกุลซุ่ยเพียงสิบห้าหลี่ แต่หากเจ้าไม่ระวังจะหลงทางเอาได้อีกอย่างได้ยินว่าในสระนอกเรือนจนสกุลซุ่ยเลี้ยงจระเข้ด้วย ไม่ใช่ปลาหลั่ที่ทำให้เจ้าเปิดอกพุดคุย...”

ซางเจี้ยนหนานถลึงตาใส่อีกครั้ง “จะจบไม่จบ”

หวังฟานหลินยิ้มแล้วเดินขึ้นข้างบนไป

ซางเจี้ยนหนานเหลือบมองตะเกียงน้ำมันที่เต็นไหว พรุลงมหายใจด้วยความโล่งอกพร้อมทบทวนหัวใจ “ไปเถอะๆ เว้นระยะห่างกันสามแสนหือ ถ้าเจ้ายังกระโดดมาเยาะเย้ยกันได้อีก ข้าก็ไม่แซ่ซางแล้ว!”

พุดจบก็หันกลับไปมอง แต่พอเห็นซีเสี่ยวซีในสภาพเกาะประตู่เรือเอียงหัว สะโงกคอ เงี้ยว ก็ทำเอานางหัวเราะลั่นทันที

ยายพี่สาวสุดที่รักนี่!

เรือจอดเทียบฝั่ง หวังฟานหลินกับซางเจี้ยนหนานเดินหันหลังให้กันไปคนละทาง เป้าหมายคือ...

ต่างฝ่ายต่างเว้นระยะห่างจากกันสามแสนหือ

ดวงดาวหายไปแล้ว ฝูงนกร้อง ประกายแสงสีทองซีมแทรกออกจากเมฆเทา แม่น้ำสายใหญ่เมื่อถึงที่แห่งนี้ก็แคบลงกลายเป็นลำคลอง สองฝั่งคลองล้วนเป็นทุ่งนาที่มีชาวนาจับจอบทำงานอยู่

ซุ่ยอวี่จินมองภาพทิวทัศน์ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นจากศาลาบนเนินบ้านของตน ในดวงตามีภาพงดงามเกินบรรยาย ทว่าในโลกกลับมีความทุกข์ระทมอันบอกเล่าได้ไม่รู้จบ นางเคยชอบเรือนพักแห่งนี้มาก เมื่อ

สมัยเด็กรู้สึกว่าสถานที่แห่งนี้ดูจบทกวิญญูภาพวาด ทว่าตอนนั้กลับกลายเป็นกรงกักขังนาง

เป็นอีกคืนที่นอนไม่หลับ

ร่างกายอ่อนล้าสุดขีด สภาพจิตใจสับสนถึงขีดสุดจนถึงขั้นไม่ว่าจะนอนบนเตียงนานเท่าใดก็ไร้ผล แม้จะเคลิ้มไปได้พักหนึ่ง แต่ก็ถูกฝันร้ายทำเอาสะดุ้งตื่นอยู่ดี สายตานางย้ายกลับมาที่กระดาดจดหมายในมือ สองแก้มชูปตอบถึงได้ปรากฏสีระเรื่อ

เป็นจดหมายที่เมื่องหยวนเขียน เมื่อไม่กี่วันก่อนเขาแอบเข้ามาในหมู่บ้านและต้องการพบนาง แต่ผ่านประตูเข้ามาไม่ได้จึงฝากจดหมายนี้ไว้กับหญิงชราที่ดูแลสวนดอกไม้ หญิงชราเป็นคนในหมู่บ้าน ไม่ได้เคร่งกับกฎที่โน่นก็ห้ามทำนี่ก็ห้ามทำเท่าสาวใช้จนสกุลซุ่ย ด้วยเหตุนี้นางถึงได้รับจดหมาย ในจดหมายเมื่องหยวนบอกว่าเขาจะไปหาแม่นางหกลูกซาง คิดหาวิธีดูว่าบิดามารดานางจะอนุญาตให้แม่นางหกลูกซางมาเยี่ยมหรือไม่ เมื่อถึงเวลานั้นเขาก็สามารถติดตามแฝงตัวเข้ามาได้

ซุ่ยอวี๋เงินทำหน้าที่คาดหวัง หวังว่าซางเจี้ยนหนานจะช่วยคิดหาวิธีได้ ถึงอย่างไรก่อนหน้านั้ก็เคยช่วยตนเองกับเมื่องหยวนที่โรงน้ำชา อีกด้านหนึ่งกลับไม่กล้าหวังว่าจะโชคดี เพราะตนเคยพูดกับพี่ห้าเรื่องขอให้ซางเจี้ยนหนานมาเยี่ยม แต่พี่ห้าปฏิเสธ

ถ้าไม่ได้เจอกับเมื่องหยวนอีกแล้วเล่า...ซุ่ยอวี๋เงินหลับตาอย่างขมขื่น

ห้าปีที่ผ่านมามีเมื่องหยวนข่าวคราวเงิบหาย นางคิดว่าเขาตายในสงครามจลาจลไปแล้ว โศกเศร้าอย่างหนักจนถึงขั้นหัวใจตายด้าน ทำตัวเปลี่ยนไปไร้ความรู้สึก มีชีวิตอยู่เพื่อบิดามารดาเท่านั้น ตอนนั้เมื่องหยวนกลับมาหานางแล้ว เป็นโอกาสสุดท้ายที่สวรรค์มอบให้ นางไม่อาจปล่อยให้คนในบ้านทำลายโอกาสครั้งนี้ได้อีก นางเองก็นึกภาพไม่ออกเช่นกันว่าชีวิตที่ไม่มีเขาควรจะดำเนินไปอย่างไร

ครานี้หากไม่ตายก็คืออยู่!

ชุยอวี้เจินบอกกับตนเองแบบนี้พลางลืมตา ทนได้นั้นก็ทำไ้ตะ
ลุกยืน

สาวใช้รุ่นใหญ่สองคนวิ่งขึ้นมานบนศาลาทันที

นับตั้งแต่ที่ฮุยหนินเสนาบดีชุยรู้ว่าบุตรไปเจอกับเม้งหยวนก็ไม่เพียง
ลงโทษสาวใช้รุ่นเล็กหงเออร์ ข้ายังโยกหงเออร์ไปทำงานในหมู่บ้านชานา
สาวใช้ข้างกายคนอื่นก็ไม่เหลือไว้แม้แต่คนเดียว และโยกสาวใช้ของตน
มาปรนนิบัติรับใช้ที่นี่

ฉะนั้นสาวใช้สองคนนี้จึงรักดีเพียงแค่อู๋ฮุยหนินเสนาบดีชุย นอกจาก
ดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของชุยอวี้เจินแล้ว ยังทำหน้าที่จับตาดู หากมี
ความเคลื่อนไหวแม้เพียงนิดก็จะตื่นตัวทันที

ชุยอวี้เจินปรายมองด้วยสายตาเย็นชา “ตื่นอะไรกัน ข้าบินหนี
ขึ้นฟ้าจากตรงนี้ได้รี พวกเจ้าสองคนแบ่งหน้าที่กันเอาเอง คนหนึ่ง
ไปบอกคนเฝ้าประตูให้เปิดประตูกลางต้อนรับแขก อีกคนไปบอก
ห้องอาหารว่าเมื่อเช้าต้องจัดอย่างโอ้อ่า อย่าให้แขกรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการ
ต้อนรับขับสู้”

พวกสาวใช้รุ่นใหญ่มองลงไปที่ด้านล่างศาลาก็เห็นคนแบกเกี้ยว
ไม่ไผ่มันขลับสองคน ข้างบนมีสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่และดูโครงหน้าส่วนใหญ่
ออกว่าเป็นคุณหนูทกสกุลซางที่เดิมเป็นสหายร่วมเรียนของคุณหนูนี้เอง
ถึงแม้พวกนางจะแปลกใจว่าคุณหนูทกสกุลซางมาได้อย่างไร แต่ต่างคน
ต่างก็รู้ดีว่าสตรีนางนี้เป็นที่โปรดปรานของฮุยหนินมาก อีกทั้งเห็นนาง
มาเพียงลำพังจึงไม่ได้คิดอะไรมากและไปจัดการธุระที่ชุยอวี้เจินสั่งเมื่อครู่
ทันที

เมื่อพวกสาวใช้รุ่นใหญ่ไปแล้ว ชุยอวี้เจินก็ลั่นพู่ไปยังราวกัน
หน้าศาลา เบิกตากว้างพินิจพิเคราะห์คนแบกเกี้ยวทั้งสอง นางไม่รู้ว่า

วิชาแปลงโฉมเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไปในยุทธภพ รู้เพียงแค่แต่งกายปลอมตัวได้เท่านั้น ทว่าเมื่อมองด้วยระยะห่างนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่รู้สึกว่าเป็นเหมือนเมฆยวนเลยแม้แต่นคนเดียว

ชั่วพริบตาเกี่ยวไม้ไผ่ก็มาหยุดอยู่หน้าประตู ซางเจี๋ยหนานลงจากเกี้ยวก็แทบจะเห็นในทันทีว่าบนศาลามีคนอยู่ เมื่อเงยหน้าและเห็นชัดว่าเป็นซุ่ยอวี้เจินก็โบกมือให้ ซุ่ยอวี้เจินเพิ่งโบกผ้าเช็ดหน้าให้ แต่กลับเห็นคนแบกเกี้ยวสองคนนั้นไม่ได้หยุดอยู่ต่อ หลังจากวางคนลงก็จากไปทันที รอยยิ้มนางแข็งทื่อ นั่งกลับลงไปบนราวกันศาลาอย่างใจลอย มองเกี้ยวเล็กหลังนั้นหายลับไปในป่าที่บบนเนินเขา ส่วนชาวนาในทุ่งน่ายังคงยุ่ง่วน หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ห่างออกไปยังคงเจียบสงบดังเดิม

“คุณหนูอวี้เจิน ที่นี่ช่างเหมือนแดนสุขาวดีจริง ๆ มิน่าถึงได้อยู่พักพื้นไม่กลับเมืองหลวงเสียที ที่แท้ก็เพิลิตเพิลินติดลมอยู่นี่เอง”

ซุ่ยอวี้เจินได้ยินเสียงซางเจี๋ยหนานก็ไม่ได้หันไปมอง แต่ใช้น้ำเสียงเค้นถาม “ทำไมเจ้าถึงมาคนเดียว”

ซางเจี๋ยหนานย่ำคำถามซุ่ยอวี้เจิน “ทำไมข้าถึงมาคนเดียวล่ะหรือ” สตรีนางนี้คิดถึงจนหลอนไปแล้วกระมัง ไม่ดูบ้างเลยว่าสาวใช้รุ่นใหญ่สองคนนอกศาลายังไม่ไป จ้องนางตาเป็นมันด้วยกลัวว่านางจะเป็นเมฆยวนปลอมตัวมา!

“คุณหนูอวี้เจินอย่าเพิ่งร้อนใจ พวกท่านหญิงหลวงเจียงกั๋นจะใกล้ถึงแล้วเช่นกัน อย่างเร็วก็วันนี้ อย่างช้าก็วันพรุ่ง” ซางเจี๋ยหนานยังคิดอีกว่า ซุ่ยอวี้เจินรู้ว่าเมฆยวนมากับนาง ดูท่าว่าจะได้ข่าวแล้วสินะ

ซุ่ยอวี้เจินตึงสติกลับมาและหันมอง เมื่อเห็นว่าพวกสาวใช้ยังเฝ้าอยู่นอกศาลาถึงได้รู้สาเหตุที่ซางเจี๋ยหนานขัดจังหวะนาง สายตาพลันเต็มไปด้วยแววขอโทษขอโพย พุดออกมาแบบไร้เสียงสามคำว่าขอโทษที่

ซางเจี้ยนหนานส่ายหน้ายิ้มเล็กน้อย บ่งบอกว่าไม่เป็นไร

นางไม่ชอบคู่ชุยอวี๋เงินกับเมิ่งหยวน แต่พอเห็นแม่นางคนงามไข่มุกเปลี่ยนไปเศร้าสร้อยซุบซอมแบบนี้ก็อดไม่ได้ที่จะเสียดายเล็กน้อย นางไม่ใช่อู๋เงิน ดังนั้นจึงไม่เข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่าย และเพราะคนที่ชุยอวี๋เงินหักหลังคือหวังซีเมิ่ง ด้วยเหตุนี้นับตั้งแต่รู้เรื่องนางจึงไม่ได้ยินหนึ่งดูดาอยู่ฝั่งผู้ชม แต่ล่าเอียงเข้าข้างหวังซีเมิ่งไปทุกอย่าง

ถึงกระนั้นไม่ว่าอย่างไรโลกนี้ก็ไม่มีหวังซีเมิ่งอีกแล้ว นางจึงละวางการเปลี่ยนใจของชุยอวี๋เงินลงพร้อมกับการจากไปของหวังซีเมิ่ง ความล้มเหลวที่ชุยอวี๋เงินมีต่อเมิ่งหยวนเป็นสิ่งที่ใคร ๆ ก็ไม่อาจยอมรับได้ ยิ่งไปกว่านั้นชุยอวี๋เงินยังให้ความจริงใจไปผิดคน ความจริงแล้วก็น่าสงสารเช่นกัน

ซางเจี้ยนหนานนั่งลงข้างชุยอวี๋เงินแล้วคุยต่อ “การแข่งขันเลิศจีนครั้งนี้จัดขึ้นที่เจิ้นเจียง ท่านหญิงก็ช่างมีความสามารถ ทำให้แม่ทัพไปหาลี้รับปากยอมให้ร่วมติดตามมาชมการแข่งขันได้ เดิมข้าก็จะนั่งเรือเดินทางมาพร้อมกับพวกท่านหญิง ใครจะรู้ว่าก่อนเดินทางท่านหญิงข้าจะใช้ข้าไปทำธุระ ข้าจึงไม่ได้ขึ้นเรือและเปลี่ยนมาเดินทางทางบกแทน เดิมคิดว่าจะได้ไปรวมตัวกันที่เจิ้นเจียง สุดท้ายระหว่างทางเกิดล่าเข้าไปหนอยจึงไปไม่ทันการแข่งขันเลยถือโอกาสตรงมาหาเจ้า...”

ต่อมาซางเจี้ยนหนานก็เล่าตั้งแต่เรื่องฮูหยินใหญ่จ้าวอาการทรุดหนักไปจนถึงการแต่งงานของจ้าวเสวี่หลันกับจูหง จากนั้นเล่าเรียงตั้งแต่ข่าวเล็กใหญ่ในเมืองหลวง จวบจนกระทั่งสาวใช้สองคนนั้นลงจากศาลาไปแจ้งห้องอาหารในที่สุด

ชุยอวี๋เงินกลับยินดีกับเรื่องแต่งงานของจ้าวเสวี่หลันจากใจจริง “ได้เท่าจรรยาภรรยาของอาจี้ผิงผาย ซาติกำเนิดตระกูลมีชื่อ วันนั้นที่เห็นเขาก็คิดว่าเป็นคนที่ใช้ได้เลยทีเดียว...”

ช่างเจี้ยหนานขัดชุยอวี๋เงินอีกครั้ง “เม็งหยวนมาไม่ได้แล้ว”

“...” ชุยอวี๋เงินอึ้งงันไปชั่วขณะ สูดหายใจในทันที “เขาไม่ใช่ขุนนางแล้ว ไม่ต้องไปที่กรมโยธาอีกและจะไปไหนมาไหนก็ได้ทั้งนั้น ทำไม่ถึงมาไม่ได้แล้วเล่า เป็นเพราะท่านพ่อข้าหรือท่านแม่ข้าทำเรื่องอะไรเกินควรกับเขาอีกแล้วใช่หรือไม่”

“กับคนที่เป็นขุนนางไม่ได้อีกแล้ว เสนาบดีชุยหรือสุหยินไม่จำเป็นต้องทำอะไรแล้วกระมัง คุณหนูอวี๋เงินก็น่าจะรู้ดี บุตรชนชั้นสูงฐานะแบบเจ้าไม่อาจแต่งกับคนธรรมดาสามัญได้” ไม่เพียงแต่บิดามารดาและครอบครัวไม่อนุญาต เกรงว่าแม้แต่ในวังก็อาจจะเข้ามาแทรกแซงด้วยซ้ำ

“ไม่เป็นไร เขามาไม่ได้ ข้าก็จะไปหาเขาเอง ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะหนีไปกับเขา” ชุยอวี๋เงินพูดได้น่าตกใจมาก

ช่างเจี้ยหนานไม่อาจพูดได้ว่า แม่นางควรจะทำเสียตั้งเนิ่นๆ แล้วแต่คิดๆ ดูแล้วต่อให้สวรรค์เป็นใจ ไม่ว่าตัวชุยอวี๋เงินจะตัดสินใจอย่างไรก็ไม่อาจจับคู่บั้นปลายไปได้ทั้งสิ้น

“คุณหนูอวี๋เงิน เดิมเม็งหยวนมาด้วยกันกับข้า” ระหว่งบอกกับไม่บอก ช่างเจี้ยหนานเลือกอย่างแรก เพราะไม่ช้าความจริงก็เปิดเผยอยู่ดี

“งั้นหรือ แล้วตัวเขาเล่า”

ชุยเหยี่ยนจื่อเดินขึ้นมابนศาลา

ไม่ใช่แค่ชุยอวี๋เงิน แม้แต่ช่างเจี้ยหนานก็ตกใจมากเช่นกัน



หลังปริศนาหลายอย่างได้รับการเฉลย
เรื่องราวกลับยังไม่คลี่คลายและกลายเป็นซับซ้อนซ่อนเงื่อนขึ้นกว่าเดิม
คนธรรมดาที่ซางเจียหนานไม่เคยให้ความสำคัญ
กลับกลายเป็นผู้ที่ชี้ชะตาชีวิตนางได้นับชั่วพริบตา
ซำยังมีคู่อาฆาตเก่าจากสำนักธนูเทพตามมารังควานถึงถิ่น
ซางเจียหนานและหวังผ่านหลินจึงต้องเผชิญทั้งศึกละกายนอก
และรบราภักดิ์ศึกละภายในใจที่กำลังสั่นคลอนความรักลึกซึ้งซึ่งมีให้แก่กัน!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7525-1



9 786161 875251

 YUEWEN

Trigger warning ⚠

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง